

„Det kan jo blive rigtig prægtigt! Og saa mange Folk her dog er samlet i Dag!“ sagde han og lod sit Blik glide ud over de tætte Menneskeklynger — mindre dog for at nyde Synet af deres Talrigheid end for igen at se efter Hansine. Han kunde ikke faa sig selv til at tro, at hun ikke skulde være her.

Øjeblikkeligt hviskedes det fra Gruppe til Gruppe, at Kapellanen vilde følge med til Stranden. Budskabet vakte Travlhed hos dem, der havde noget at skøtte i Hjemmene, enten Børn at give Die eller Kvæg at fodre, inden de kunde tage afsted. Endog „Gammel-Erik“ saas med sin Søndags-Krykke at humpe ilsomt hjem til sin Kat helt ovre paa den anden Side af det store Gadekær, hvorover en Ildhimmel flammede.

En Flok Ungdom, Piger og Karle, havde allerede begivet sig paa Vej ud til Samlingspladsen paa den nordre Strand — Pigerne forrest, Arm i Arm og nynnende; Karlene klumpvis bagefter med tændte Piber og Cigarer. Snart fulgte nu ogsaa de ældre, — mest parvis, arbejdende sig tungt op ad den stejle Sti, der førte over de høje Strandbakker.

Til Emanuel havde et Par af Byens ældre Mænd sluttet sig, to smaa livlige Skikkelser af den